A

ZURAIMI BACHOK

lwn.

PP

B

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, MELAKA
ABDUL KARIM ABDUL JALIL PK
[RAYUAN JENAYAH NO: MT-42 (SH)-11-2011]
31 DISEMBER 2012

C ***KETERANGAN:*** *Saksi - Percanggahan - Keterangan saksi pendakwaan berbeza daripada laporan polis - Sama ada laporan polis keterangan substantif - Sama ada menjejaskan kes pendakwaan*

D ***KETERANGAN:*** *Saksi - Saksi kanak-kanak - Sama ada keterangan saksi kanak-kanak boleh diterima - Sama ada s. 133A Akta Keterangan 1950 terpakai kepada semua kanak-kanak - Takrifan makna usia muda - Sama ada saksi berumur 16 tahun seorang yang masih muda atau belum matang - Sama ada saksi diajar atau diasuh - Sama ada saksi dapat membezakan antara hakikat dan imaginasi*

E ***PROSEDUR JENAYAH:*** *Laporan atau sijil - Laporan analisa DNA - Laporan ahli kimia - Permohonan - Kegagalan pendakwaan memanggil ahli kimia yang menyediakan laporan analisa DNA walaupun notis di bawah s. 399 Kanun Tatacara Jenayah diberikan - Sama ada menjejaskan kes pendakwaan*

F

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Kanun Keseksaan - Seksyen 376 - Rogol - Mangsa bawah umur - Rayuan terhadap sabitan dan hukuman - Sama ada percanggahan dalam keterangan mangsa menjejaskan kebolehpercayaan mangsa - Keterangan berbeza daripada laporan polis -* G *Sama ada kegagalan pendakwaan memanggil ahli kimia menjejaskan kes pendakwaan - Sama ada kes prima facie terbukti - Sama ada kes pendakwaan dibuktikan tanpa keraguan yang munasabah - Sama ada sabitan selamat*

H Di Mahkamah Sesyen perayu telah dibicarakan, didapati bersalah dan dijatuhkan hukuman penjara 12 tahun atas dua pertuduhan di bawah s. 376 Kanun Keseksaan kerana merogol SP7, seorang kanak-kanak berumur 12 tahun 11 bulan. Perayu telah merayu terhadap sabitan dan hukuman. Menurut kes pendakwaan, SP7 I telah mengikut kawannya ke sebuah rumah di mana SP7 telah dirogol oleh beberapa orang lelaki termasuk perayu. Perayu dalam

pembelaannya telah menafikan bahawa dia merogol SP7. Ketika memberi keterangan dalam perbicaraan, SP7 sudah pun berusia 16 tahun empat bulan. Alasan rayuan pertama pihak perayu adalah bahawa Hakim Mahkamah Sesyen ('HMS') telah gagal mematuhi peruntukan s. 133A Akta Keterangan 1950 ('Akta') sebelum beliau mendengar dan menerima keterangan SP7. Persoalan yang berbangkit adalah sama ada peruntukan s. 133A terpakai kepada SP7, alasan rayuan kedua adalah bahawa versi SP7 bercanggah dengan keterangannya sendiri dan keterangan yang lain serta pertuduhan terhadap perayu tidak selaras dengan laporan polis SP7 ('P21'). Dihujahkan lagi, tiada bukti bahawa perayu telah merogol SP7 atau terdapatnya "kemasukan". Alasan rayuan ketiga adalah berkenaan kegagalan pendakwaan memanggil ahli kimia yang menyediakan laporan analisa DNA walaupun notis di bawah s. 399 Kanun Tatacara Jenayah ('KTJ') telah diberikan. Menurut pihak pendakwaan, ahli kimia tersebut sedang berkursus di England.

Diputuskan (menolak rayuan dan mengekalkan sabitan dan hukuman):

(1) Seksyen 133A tidak terpakai kepada semua kanak-kanak. Walaupun kanak-kanak telah ditetapkan sebagai golongan yang berumur di bawah 18 tahun, namun tiada takrifan khusus bagi makna usia mentah itu. Makna usia muda hendaklah ditakrifkan mengikut keadaan dan fakta sesuatu kes. (perenggan 14)

(2) Peruntukan s. 133A tidak terpakai kepada SP7. Umur SP7 semasa memberi keterangan dalam perbicaraan kes ini adalah lebih kurang 16 tahun empat bulan. Keterangan jelas menunjukkan SP7 bukanlah seorang kanak-kanak yang masih atau dalam usia yang mentah atau belum matang. Selain itu, tidak terdapat apa-apa saranan bahawa SP7 telah diajar, diasuh atau tidak dapat membezakan antara hakikat dengan imaginasi. HMS telah membuat keputusan yang betul dalam membenarkan SP7 memberi keterangannya secara bersumpah dan tiada keperluan bagi beliau untuk mematuhi kehendak s. 133A Akta. (perenggan 15)

(3) Percanggahan dalam keterangan SP7, jika ada sekalipun, merupakan sesuatu yang kecil dan tidak menjejaskan kebolehpercayaan SP7. Agak mustahil untuk menghendaki SP7, dan mana-mana jua saksi, mengingati semua perkara dengan begitu tepat terutamanya peristiwa yang berlaku lebih tiga tahun yang lalu. *(PP v. Datuk Haji Harun Haji Idris (No. 2);* diikuti, *Pie Chin v. PP;* diikuti). (perenggan 18)

(4) Sesuatu laporan polis itu hanya merupakan maklumat pertama atau asas untuk menggerakkan pihak polis untuk menjalankan sesuatu siasatan. Laporan tersebut bukanlah satu keterangan substantif dan ketinggalan maklumat tertentu dalamnya tidak mewajarkan *ipso facto* menyebabkan sesuatu kes itu dibuang. (*Herchun Singh & Ors v. PP;* dirujuk, *Gan Kim Seang v. PP*; dirujuk, *Balachandran v. PP;* dirujuk). (perenggan 19)

(5) Memandangkan masa bukan merupakan elemen kesalahan dalam pertuduhan terhadap perayu, tidak timbul percanggahan antara keterangan SP7 dengan laporan polisnya. Ketinggalan kejadian pada 22 Januari 2007 dan nama perayu, atau mereka yang terlibat, tidaklah menjejaskan kes pendakwaan memandangkan terdapat keterangan lain yang telah dikemukakan semasa perbicaraan. SP7 telah memberikan keterangan yang jelas dan terperinci. (perenggan 19 & 20)

(6) Kegagalan pihak pendakwaan memanggil ahli kimia yang menyediakan laporan adalah tidak disengajakan dan tidak boleh dikatakan dilakukan kerana hendak menutup kelompangan kesnya. HMS berhak untuk membuat penemuan bahawa SP7 merupakan seorang saksi yang boleh dipercayai dan keterangannya telah diterima serta adanya keterangan lain yang menyokong, maka tidak timbul lagi keperluan untuk membuat penentuan mengenai isu tersebut lagi. (perenggan 23)

(7) HMS bertindak dengan betul apabila memutuskan bahawa responden telah berjaya membuktikan satu kes *prima facie* di akhir kes pendakwaan terhadap perayu. Kes pembelaan tidak menimbulkan apa-apa keraguan yang munasabah ke atas kes pendakwaan. Pendakwaan telah berjaya membuktikan kesnya tanpa sebarang keraguan munasabah dan sabitan ke atas perayu adalah selamat. (perenggan 25)

Kes-kes yang dirujuk:

Abdullah Zawawi v. PP [1985] 2 CLJ 2; [1985] CLJ (Rep) 19 SC ***(dirujuk)***

Alcontara Ambross Anthony v. PP [1996] 1 CLJ 705 FC ***(dirujuk)***

Arumugam Mothiyah v. PP [1995] 1 CLJ 58 HC ***(dirujuk)***

Balachandran v. PP [2005] 1 CLJ 85 FC ***(dirujuk)***

Dato' Seri Anwar Ibrahim v. PP & Another Appeals [2004] 3 CLJ 737 ***(dirujuk)***

Gan Kim Seang v. PP [2008] 7 CLJ 680 HC ***(dirujuk)***

Herchun Singh & Ors v. PP [1969] 1 LNS 52 FC ***(dirujuk)***
Kesavan Senderan v. PP [1999] 1 CLJ 343 HC ***(dirujuk)***
Liam Heng Boon v. Pendakwa Raya, Rayuan Jenayah No: J-05-272-2009 (Unreported) ***(diikuti)***
Mohd Darwish Saleh v. PP [2010] 1 LNS 127 HC ***(dirujuk)***
Mohd Hanafi Ramly v. PP [2011] 7 CLJ 852 HC ***(dirujuk)***
Pie Chin v. PP [1983] 1 CLJ 316; [1983] CLJ (Rep) 703 HC ***(diikuti)***
PP v. Datuk Haji Harun Haji Idris (No. 2) [1976] 1 LNS 184 ***(diikuti)***
PP v. Liew Oon Kiong [1991] 1 CLJ 165; [1991] 3 CLJ (Rep) 593 HC ***(dirujuk)***
PP v. Lin Lian Chen [1992] 4 CLJ 2086; [1992] 1 CLJ (Rep) 285 SC ***(diikuti)***
PP v. Mohamed Ali [1962] 1 LNS 129 HC ***(dirujuk)***
PP v. Norfaizal [2003] 8 CLJ 581 HC ***(dibezakan)***
Sidek Ludan v. PP [1995] 1 LNS 219 HC ***(dirujuk)***
Yusaini Mat Adam v. PP [2000] 1 CLJ 206 HC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Age of Majority Act 1971, s. 2
Child Act 2001, s. 2
Criminal Procedure Code, s. 399(1)(b)
Evidence Act 1950, ss. 32, 114(g), 133A
Penal Code, s. 376

Bagi pihak perayu - Desmond J Louis; T/n DJ Louis & Co
Bagi pihak responden - Haslida Ismail; TPR

Dilaporkan oleh Amutha Suppayah

PENGHAKIMAN

Abdul Karim Abdul Jalil PK:

[1] Perayu telah dibicarakan, didapati bersalah dan dihukum penjara selama 12 tahun atas dua pertuduhan seperti yang berikut:

> **Pertuduhan Pertama**
>
> Bahawa kamu pada 21-1-2007 jam di antara 1.30 pagi hingga 3 pagi, di dalam sebuah rumah beralamat xxx, di dalam Negeri Melaka, telah merogol seorang perempuan Melayu bernama xxx, nombor K/P: xxx, berumur 12 tahun 11 bulan. Oleh demikian, kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah Seksyen 376 Kanun Keseksaan.

Pertuduhan Kedua

Bahawa kamu pada 22-1-2007 jam di antara 9.30 malam hingga 11 malam, di dalam sebuah rumah beralamat xxx, di dalam Negeri Melaka, telah merogol seorang perempuan Melayu bernama xxx, nombor K/P: xxx, berumur 12 tahun 11 bulan. Oleh demikian, kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah Seksyen 376 Kanun Keseksaan.

[2] Perayu telah tidak berpuas hati dengan keputusan di atas dan merayu ke mahkamah ini. Setelah menghalusi keterangan yang telah dikemukakan dan mendengar penghujahan semua pihak, saya telah pada 1 November 2012 menolak rayuan perayu. Berikut merupakan alasan saya.

Fakta Ringkas

[3] Saya tidak bercadang untuk menggariskan fakta kes secara menyeluruh. Fakta berkaitan akan disentuh semasa mempertimbangkan isu-isu yang ditimbulkan. Secara ringkas, pada pukul lebih kurang 3.30 petang 20 Januari 2007 mangsa, SP7, telah, atas ajakan rakan sekampungnya, Nor Farahdila binti Roslan, SD4, dan atas kebenaran abangnya ('SP5'), pergi ke Dataran Senawang, Negeri Sembilan untuk bersiar-siar. Setelah dua atau tiga jam bersiar-siar, SP7 mengajak SD4 pulang. SD4 tidak mahu pulang tetapi sebaliknya mengajak SP7 menemaninya berjumpa dengan teman lelakinya. Teman lelaki SD4, Shahril bin Nordin Marikan ('Shahril'), tiba dengan kereta Proton Wira bersama dengan dua orang lelaki lain iaitu Ahmad Naqib bin Abdul Fathil ('Naqib') dan Harizan bin Aminuddin ('Harizan'). SP7 tidak mengenali semua mereka itu. SP7 kemudiannya bersama-sama dengan SD4 dan tiga orang lelaki tersebut bersiar-siar dengan kereta. Semasa dalam kereta, SP7 telah mengalami sakit kepala dan telah diberikan ubat sakit kepala dan air mineral oleh lelaki di tempat duduk penumpang hadapan iaitu Naqib. SP7 terus tertidur tetapi apabila sedar dia dapati dirinya masih dalam kereta. Rakannya, SD4, mengajaknya ke Melaka tetapi dia pada mulanya menolak ajakan itu. Bagaimanapun atas pujukan dan janji Shahril, SP7 mengikut juga rakannya ke Melaka. Dalam perjalanan ke Melaka, SP7 duduk di tempat duduk belakang kereta bersebelahan dengan SD4. Shahril pula di sebelah SD4. Manakala Naqib duduk di hadapan bersebelahan dengan pemandu, Harizan.

[4] Mereka tiba di rumah sewa Shahril pada malam itu juga di No. 10, Jalan Sri Krubong 20, Taman Sri Krubong, Melaka. Setibanya di dalam rumah, SP7 melihat ada dua orang lelaki lagi sedang menonton TV di ruang tamu rumah. Lelaki itu ialah Zuraimi ('perayu'), dan Farid. SP7 kemudiannya telah diberikan bilik belakang di sebelah dapur rumah. Pada lebih kurang tengah malam itu sedang SP7 berbaring Naqib telah masuk ke dalam bilik dan mengadakan hubungan seks dengannya. Ini diikuti oleh Harizan yang telah juga masuk ke dalam bilik dan mengadakan hubungan seks dengannya. Selepas itu masuk pula perayu dan melakukan perkara yang sama. SP7 pada mulanya ada mencuba untuk melawan tetapi kemudiannya telah tidak terdaya.

[5] Perkara yang sama juga berlaku pada malam 21 Januari 2007. Pada siang hari itu SP7 telah diajak oleh SD4 untuk makan. SP7 dapati mereka yang merogolnya ada di dalam rumah pada masa itu. Pada lebih kurang pukul 9 malam itu, semasa SP7 di dalam bilik yang sama, Naqib dan Harizan telah masuk dan mengadakan hubungan seks dengannya lagi.

[6] Pada malam 22 Januari 2007, SP7 mengalami lagi perkara yang sama. Pada lebih kurang pukul 8 dan 9 malam, Harizan telah masuk ke dalam bilik dan mengadakan hubungan seks dengannya. Ini diikuti oleh perayu yang melakukan perkara yang sama ke atasnya.

[7] Pada 23 Januari 2007, SP7 telah dapat menghubungi rakan abangnya, SP2, untuk mengambilnya pulang. Pada pukul 8.30 malam itu SP2 telah datang dan membawa SP7 pulang ke Seremban. Di sana dia telah berjumpa dengan abangnya SP6 dan terus menceritakan peristiwa yang telah menimpanya. SP7 juga telah membuat laporan polis berkenaan peristiwa itu.

[8] SP7 semasa peristiwa di atas berumur 12 tahun 11 bulan. SP7 berumur lebih kurang 16 tahun empat bulan semasa memberi keterangan dalam perbicaraan ke atas perayu dan Harizan.

[9] Harus dicatatkan bahawa pada asalnya tiga orang telah didakwa atas kesalahan merogol SP7 iaitu Naqib, Harizan dan perayu. Namun begitu, Naqib, telah meninggal dunia sebelum perbicaraan dijalankan. Pertuduhan terhadapnya telah ditarik balik oleh Pendakwa Raya.

A **Alasan-Alasan Rayuan**

[10] Peguam perayu yang terpelajar telah mengemukakan dua cabaran utama kepada keputusan Hakim Mahkamah Sesyen (HMS) yang bijaksana iaitu pihak pendakwaan telah gagal
B membuktikan:

(a) pertuduhan-pertuduhan terhadap perayu pada tahap *prima facie* di akhir kes pendakwaan; dan

(b) keseluruhan kesnya melampaui keraguan yang munasabah.

C

Bagi cabaran (a) dan (b) tersebut, peguam yang terpelajar telah mengemukakan tujuh dan dua alasan utama masing-masing dengan terperinci untuk menyokong pengenepian keputusan HMS tersebut. Bagi tujuan penghakiman ini alasan-alasan tersebut
D mungkin digabungkan di mana perlu.

Alasan (a)(1): Puan HMS Telah Gagal Untuk Mematuhi Peruntukan s. 133A Akta Keterangan 1950, Sebelum Beliau Mendengar Dan Menerima Keterangan SP7

E **[11]** Peguam yang terpelajar berhujah bahawa tiada langsung pematuhan kepada kehendak s. 133A Akta Keterangan 1950 sebelum menerima keterangan SP7. Dihujahkan memandangkan SP7 berumur 12 tahun 11 bulan pada masa kejadian dan 16 tahun pada masa perbicaraan memerlukan HMS itu membuat pertanyaan,
F menjalankan siasatan atau menentukan melalui 'trial within a trial' bagi tujuan memuaskan hatinya sama ada SP7, yang merupakan seorang kanak-kanak, faham berkenaan prosiding di mahkamah yang begitu takzim (*solemn*) dan bertanggungjawab untuk memberikan keterangan yang benar semasa perbicaraan ataupun
G memahami sifat mengangkat sumpah. Peguam juga menegaskan kegagalan HMS untuk mengarahkan mindanya untuk mematuhi kehendak s. 133A itu adalah fatal dan boleh menyebabkan sabitan ke atas perayu amat tidak selamat. Peguam telah merujuk kepada beberapa kes iaitu *Sidek Ludan v. PP* [1995] 1 LNS 219; [1995]
H 3 MLJ 178, *Arumugam Mothiyah v. PP* [1995] 1 CLJ 58, *Yusaini Mat Adam v. PP* [2000] 1 CLJ 206, *Mohd Darwish bin Saleh v. Pendakwa Raya* [2010] 1 LNS 127; [2010] 5 AMR 436, dan *Mohd Hanafi Ramly v. PP* [2011] 7 CLJ 852, untuk menyokong saranannya (*proposition*).

I

[12] Timbalan Pendakwa Raya ("TPR") yang terpelajar berhujah bahawa peruntukan s. 133A tidak terpakai dalam kes ini. TPR menghujahkan bahawa SP7 bukan seorang kanak-kanak yang masih mentah tetapi merupakan seorang saksi yang berwibawa dan boleh dipercayai (tidak seperti kanak-kanak dalam kes yang dirujuk oleh peguam). HMS telah menilai dengan terperinci dan menerima keterangan SP7 dalam alasan penghakimannya. Dalam konteks ini, TPR yang terpelajar telah mengesyorkan agar diambil pendekatan yang lebih positif sepertimana diputuskan dalam kes *Kesavan Senderan v. PP* [199] 1 CLJ 343, per Abdul Wahab Patail H (sepertimana YA ketika itu).

[13] Persoalan yang harus ditentukan ialah sama ada peruntukan s. 133A ini terpakai atau tidak kepada SP7? Sebagai premis utama, s. 133A menyatakan:

> **133A. Evidence of child of tender years**
>
> Where, in any proceedings against any person for any offence, any child of tender years called as a witness does not in the opinion of the court understand the nature of an oath, his evidence may be received, though not given upon oath, if, in the opinion of the court, he is possessed of sufficient intelligence to justify the reception of the evidence, and understands the duty of speaking the truth; and his evidence, though not given on oath, but otherwise taken and reduced into writing in accordance with section 269 of the Criminal Procedure Code shall be deemed to be a deposition within the meaning of that section:
>
> Provided that, where evidence admitted by virtue of this section is given on behalf of the prosecution, the accused shall not be liable to be convicted of the offence unless that evidence is corroborated by some other material evidence in support thereof implicating him.

Seksyen ini jelas memperuntukkan keadaan yang melibatkan penerimaan keterangan tidak bersumpah seorang kanak-kanak dalam usia yang masih mentah (*tender years*). Dalam keadaan tersebut, mahkamah perlu membuat pertimbangan sama ada kanak-kanak dalam usia mentah itu memahami apa sebenarnya sesuatu sumpah itu. Jika pada pandangan mahkamah kanak-kanak tersebut tidak memahami apa sebenarnya sesuatu sumpah itu, keterangannya bolehlah diterima, walaupun tidak secara bersumpah. Tetapi bagi tujuan penerimaan itu, mahkamah perlu berpuas hati bahawa kanak-kanak itu mempunyai akal yang cukup bagi

A mewajarkan penerimaan keterangannya itu, dan dia faham tentang tanggungjawab (*duty*) bercakap benar. Sepertimana yang diputuskan dalam kes-kes yang dirujuk oleh peguam dan TPR tiada format khas diperuntukkan bagi membuat penentuan ini. Cara atau pendekatan yang diambil oleh mahkamah untuk membuat
B penentuan itu semestinya akan bergantung kepada sesuatu keadaan kes itu. Pada pandangan saya cara atau pendekatan itu tidak seharusnya terlalu keras (*rigid*) kerana tahap kecukupan dan pemahaman kepada tanggungjawab (*duty*) untuk bercakap benar itu tidak seharusnya setinggi bagi kanak-kanak itu to understand the
C nature of an oath. Jika tidak, kebanyakan kanak-kanak yang masih mentah akan menjadi tidak kompeten untuk memberi keterangan di mahkamah. Ini bukan sahaja tidak adil malah akan bertentangan dengan rational peruntukan ini.

D **[14]** Di samping itu, apakah yang dimaksudkan dengan kanak-kanak dalam usia yang masih mentah? Ungkapan ini tidak ditakrifkan dalam Akta Keterangan 1950. Apa yang jelas s. 133A ini tidak terpakai kepada semua kanak-kanak. Walaupun kanak-kanak telah ditetapkan sebagai golongan yang berumur di bawah
E 18 tahun (lihat s. 2, Akta Kanak-Kanak 2001; s. 2, Age of Majority Act 1971), namun tiada takrifan khusus di mana-mana telah dikemukakan oleh peguam atau TPR yang terpelajar bagi makna usia mentah itu. Daripada kes-kes yang telah dirujuk, dan dengan mengambil pendekatan konotasi, makna usia muda itu
F hendaklah ditakrifkan mengikut keadaan dan fakta sesuatu kes itu tersendiri termasuk mengambil kira faktor untuk berhati-hati kerana sifat kanak-kanak itu yang dikatakan mudah dipengaruhi, diajar atau diasuh untuk memberi keterangan. Kanak-kanak juga dikatakan tidak dapat membezakan antara realiti dengan fantasi
G serta tidak dapat membezakan antara fakta yang dihasilkan melalui pemerhatian dengan imaginasi. Namun mahkamah harus juga mengikut peredaran zaman terutamanya untuk mengambil pendekatan praktikal yang berdasarkan kepada tahap daya kognitif kanak-kanak di era masa kini yang jauh tidak lagi sama dengan
H kanak-kanak di era terdahulu. Dalam konteks ini, mahkamah bicara boleh merujuk kepada semua keterangan yang telah dibentangkan semasa perbicaraan untuk membuat penentuan ini.

[15] Dalam rayuan ini saya berpendapat peruntukan s. 133A tidak
I terpakai kepada SP7. Walaupun SP7 berumur lebih kurang 12 tahun 11 bulan semasa kejadian, apa yang penting bagi pemakaian s. 133A ini ialah umur SP7 semasa dia memberi keterangan dalam perbicaraan kes ini. Tidak boleh dinafikan

bahawa umur SP7 pada masa memberi keterangannya ialah lebih kurang 16 tahun empat bulan. Dari keterangan yang telah dibentangkan sebelum dan sesudah SP7 memberi keterangannya terutamanya SP2, (rakan abangnya, SP5), SP3, SP5 sendiri, dan kemudiannya SP8, SP9 dan SP10 jelas menunjukkan SP7 bukanlah seorang kanak-kanak yang masih atau dalam usia yang mentah atau dalam umur yang immature. Selain daripada itu tidak ada apa saranan, semasa pemeriksaan balas saksi-saksi SP2, SP3, SP5 atau SP7 sendiri bahawa SP7 telah diajar, diasuh atau tidak dapat membezakan antara hakikat dengan imaginasi. Seperti hujahan TPR, keadaan kes ini amat berbeza dengan kes-kes yang dirujuk oleh peguam yang terpelajar. Diperhatikan peguam yang terpelajar telah seolah-olah menyarankan s. 133A ini terpakai kepada semua kanak-kanak dan pendekatan atau piawaian (*standard*) yang harus diguna pakai itu kelihatan amat keras dan boleh menjadikannya sebagai sesuatu yang sama atau melebihi piawaian yang terpakai kepada orang dewasa. Ini tidak praktikal dan bertentangan dengan tujuan peruntukan s. 133A itu sendiri. Dalam konteks ini HMS telah, dalam keadaan yang telah dibentangkan kepada mahkamah, membuat keputusan yang betul dalam membenarkan SP7 memberi keterangannya secara bersumpah dan tiada keperluan bagi beliau untuk mematuhi kehendak s. 133A berkenaan.

Alasan (a)(2)(3)(4)(5)(6): Versi SP7 Bercanggah Dengan Keterangannya Sendiri Dan Keterangan Yang Lain Serta Pertuduhan Terhadap Perayu Tidak Selaras Dengan Laporan Polisnya, P21; Ketiadaan Pembuktian Perayu Telah Merogol SP7 Dan Juga Tidak Terdapatnya "Kemasukan"

[16] Peguam yang terpelajar berhujah bahawa terdapat banyak percanggahan antara keterangan SP7 di mahkamah dengan kenyataannya dalam laporan P21 terutamanya berkenaan dengan tujuannya ke Dataran Senawang, masa sebenar kedatangan teman lelaki Farahdila (SD4) dan rakannya yang lain, dan tidak dinyatakan secara jelas kejadian rogol pada 21 Januari 2007 dan 22 Januari 2007. Peguam menghujahkan bahawa dalam keadaan perselisihan seperti ini, HMS bertanggungjawab untuk memberi penjelasan ke atas kedudukan keterangan tersebut.

[17] TPR yang terpelajar mengatakan perselisihan atau percanggahan, walaupun ada, tidaklah begitu penting sehingga boleh menjejaskan kebolehpercayaan SP7. Berkenaan dengan percanggahan yang dikatakan fatal dalam laporan polis (P21) SP7

dengan kejadian pada 21 Januari 2007 dan 22 Januari 2007, peguam telah dikatakan membawa isu itu keterlaluan tanpa mengambil kira peranan sebenar sesuatu laporan polis itu dan kedudukannya bukan sebagai satu keterangan substantif selaras dengan nas-nas perundangan yang telah mantap mengenainya.

[18] Saya bersetuju dengan penghujahan TPR yang bijaksana tentang isu ini. Berkenaan dengan masa dan tujuan ke Dataran Senawang, percanggahan berkenaan, jika ada sekalipun, merupakan sesuatu yang kecil dan lebih merupakan cubaan mengingati sesuatu masa tanpa menjejaskan hakikat bahawa mereka berada di situ, berjumpa teman lelaki Farahdila serta rakannya dan telah bertolak ke Melaka dengan kereta Proton Wira pada malam itu. Manakala tentang masa berjumpa dengan tiga lelaki Melayu, iaitu Shahril, Harizan dan Ahmad Naqib, perkara itu juga tidak menjejaskan kebolehpercayaan SP7. Diperhatikan semasa pemeriksaan utamanya SP7 hanya memberikan anggaran masa iaitu lebih kurang 6 petang. Bagaimanapun semasa disoal balas, SP7 mengatakan pukul 7.30 malam (jam 1930) dan bukan pada pukul 9.30 malam sepertimana dihujahkan oleh peguam yang terpelajar. Agak mustahil untuk menghendaki SP7, dan mana-mana saksi jua, mengingati semua perkara di atas dengan begitu tepat (*precision*) terutamanya peristiwa yang berlaku lebih tiga tahun yang lalu. Dalam aspek ini, keputusan dua kes berikut amat ketepatan di sini:

> I shall be almost inclined to think that if there are no discrepancies, it might be suggested that they have concocted their accounts of what had happened or what had been said because their versions are too consistent. The question is whether the existence of certain discrepancies is sufficient to destroy their credibility. There is no rule of law that the testimony of a witness must either be believed in its entirety or not at all. A court is fully competent, for good and cogent reasons, to accept one part of the testimony of a witness and to reject the other. It is, therefore, necessary to scrutinize each evidence very carefully as this involves the question of weight to be given to certain evidence in particular circumstances.
>
> *PP v. Datuk Haji Harun Haji Idris (No. 2)* [1976] 1 LNS 184; [1977] 1 MLJ 15, di muka surat 19.

Begitu juga dalam kes *Pie Chin v. PP* [1983] 1 CLJ 316; [1983] CLJ (Rep) 703, mahkamah di ms. 705 menyatakan:

> Discrepancies are no doubt present in this case, as they do ostensibly appear in most cases in evidence of witnesses for the prosecution as well as the defence. The transcripts of most

> evidence, when thoroughly tooth-combed by any able lawyer, never failed to yield some form of inconsistencies, discrepancies or contradictions but these do not necessarily render the witness's entire evidence incredible. It is only when a witness's evidence on material and obvious matters in the case is irreconcilable, ambivalent or negational that his whole evidence is to be disregarded.
>
> Forgetfulness and failure to recall exactly certain events, which did not seem to be important to the witness, do not necessarily shake his credibility or render other parts of his story unworthy of belief. Various persons are endowed with varying powers of cognition, attentiveness and perception, so that it is not uncommon for two witnesses to a common event to describe it in slightly differing versions.
>
> … I accept that no witness of truth can account for the details of events which had transpired some 17 months previously with precision.

[19] Saya juga bersetuju dengan hujahan TPR berkenaan isu percanggahan yang dikatakan timbul antara keterangan SP7 dengan laporan polis P21nya. Keputusan kes *PP v. Datuk Haji Harun Haji Idris (No. 2)* [1976] 1 LNS 184, dan *Pie Chin v PP, supra*, di atas terpakai juga bagi isu ini. Harus dicatatkan laporan polis P21 dibuat oleh SP7 sebaik sahaja dia sampai di Seremban setelah berjaya memboloskan dirinya daripada rumah tempat kejadian. Pada masa itu, seperti dikatakan oleh SP2 dan SP5, dan tidak dicabar dalam pemeriksaan balas, SP7 dalam keadaan murung, sedih, diam dan menangis. Dalam keadaan sedemikian tidak diharapkan bagi SP7 untuk membuat suatu laporan yang terperinci dan lengkap. SP7 juga telah dimaklumkan oleh pihak polis untuk membuat laporan lanjut di Melaka. Telah menjadi undang-undang yang mantap bahawa sesuatu laporan polis itu hanya merupakan maklumat pertama atau asas untuk menggerakkan pihak polis untuk menjalankan sesuatu siasatan. Laporan itu bukanlah satu keterangan substantif dan ketinggalan maklumat tertentu dalamnya tidak mewajarkan *ipso facto* menyebabkan sesuatu kes itu dibuang. (Lihat *Herchun Singh & Ors v. Public Prosecutor* [1969] 1 LNS 52; *Gan Kim Seang v. PP* [2008] 7 CLJ 680; *Balachandran v. PP* [2005] 1 CLJ 85). Harus dicatatkan juga bahawa bukan semua orang diberikan keistimewaan untuk membuat laporan atau karangan mengikut piawaian bahasa yang tinggi dan teratur. Itu tidak praktikal lebih-lebih lagi melibatkan seorang kanak-kanak berumur 12 tahun 11 bulan dalam keadaan yang dinyatakan. Dengan itu cabaran kepada ungkapan "pada

malam tersebut" haruslah diberi makna mengikut keadaan dan diselaraskan dengan keterangan SP7 semasa perbicaraan. Menurut SP7 semasa di pemeriksaan utama dan balas, dia tidak berapa pasti masa sebenar bertolak dari Senawang ke Melaka. Bagaimanapun SP7 memberi anggaran lebih kurang antara 9 malam dengan 10 malam. SP7 juga tidak pasti pukul berapa mereka sampai di Melaka. SP7 kemudiannya diberikan bilik untuk tidur. Bermula dari situ SP7 mengatakan beliau mula disetubuhi secara bergilir-gilir oleh Naqib, diikuti oleh Harizan dan kemudiannya oleh perayu. Selanjutnya menurut SP9, SP7 memaklumkan kepadanya kejadian itu berlaku pada tengah malam. Dalam keadaan ini ungkapan "pada malam tersebut" semestinya merujuk kepada malam itu secara am daripada pandangan biasa SP7 tanpa terbatas kepada perbezaan pembahagian tengah malam dan pagi esoknya. Bagaimanapun keterangan yang telah dikemukakan menunjukkan kejadian bergiliran itu telah berlaku pada malam itu dan boleh disimpulkan terjadi selepas tengah malam iaitu pada pagi 21 Januari 2007. Memandangkan masa bukan merupakan elemen kesalahan dalam pertuduhan terhadap perayu, tidak timbulnya percanggahan antara keterangan SP7 dengan laporan P21nya.

[20] Peguam bijaksana juga mencabar ketiadaan beberapa maklumat yang dikatakan penting dalam P21 berkaitan dengan kejadian rogol oleh perayu ke atas SP7 pada 21 Januari 2007 dan 22 Januari 2007. Hujahan ini sudah juga terjawab dalam huraian di atas terutamanya mengenai peranan sesuatu laporan polis dan kejadian pada 21 Januari 2007. Ketinggalan kejadian pada 22 Januari 2007 dan nama perayu, atau mereka yang terlibat, tidaklah menjejaskan kes pendakwaan memandang terdapatnya keterangan lain yang telah dikemukakan semasa perbicaraan. SP7 telah memberi keterangan dengan jelas dan terperinci antaranya:

(a) bagaimana dia ke Melaka dan berada di rumah tempat kejadian;

(b) setiap detik bagaimana dia dirogol secara bergilir dan oleh siapa pada hari-hari yang malang itu;

(c) bagaimana dan sejauh mana dia berada di dalam rumah tersebut dan melihat perayu dan rakan-rakannya setiap hari yang berkenaan;

(d) bagaimana keadaan cahaya dalam bilik dan dia boleh mengecam dan mengenali siapa yang melakukan perlakuan rogol ke atasnya;

(e) bagaimana dia mencari jalan untuk memboloskan dirinya daripada keadaan yang dilaluinya dan kata-kata Shahril agar tidak memaklumkan kepada sesiapa akan kejadian di rumahnya; dan

(f) kenyataan kepada abangnya tentang kejadian tersebut dan membuat laporan polis;

(g) kerjasama kepada pihak polis dalam menunjukkan tempat kejadian dan mengecam serta menunjuk mereka yang telibat termasuk perayu semasa di rumah tempat kejadian.

Selain daripada itu, SP2, yang telah dihubungi oleh SP7 untuk pertolongan, telah dengan jelas mengesahkan menerima maklumat ringkas daripada SP7, menerima panggilan daripada SP7 dan mengambilnya di Cheng, Melaka untuk dibawa pulang. SP2 juga melihat keadaan SP7 yang murung, sedih, dan diam. Begitu juga dengan keterangan SP5 yang mengesahkan kehilangan adiknya selama beberapa hari itu, maklumat yang diterima daripada SP2 mengenai di mana SP7 berada, dan bagaimana SP7 sedih dan menangis semasa memberitahu peristiwa yang berlaku ke atasnya. Begitu juga keterangan daripada SP8 mengenai koyakan lama dan SP9 tentang maklumat kejadian yang diberikan oleh SP7. Keterangan juga dikemukakan oleh SP10 tentang rumah tempat kejadian, pengesahan lima orang penghuninya yang termasuk Shahril, perayu dan Harizan. Begitu juga dengan kehadiran Nor Farahdila di rumah itu semasa kedatangan SP10 dan SP7 ke situ. Dalam keadaan ini, terdapat cukup pembuktian terhadap kejadian rogol dan perayu sebagai salah seorang pelakunya. Berdasarkan peranan P21 yang diputuskan dalam kes-kes yang dinyatakan, ketinggalan atau ketiadaan maklumat terperinci dalam P21 tidak menjejaskan kes pendakwaan malahan boleh digunakan sebagai menyokong keterangan yang diberikan oleh SP7. SP7 juga semasa pemeriksaan balasnya telah menjelaskan bahawa balai polis di Seremban 2 menyuruhnya untuk membuat laporan penuh di Melaka yang telah dilakukannya apabila percakapannya telah direkodkan oleh SP10. Tiada isu dua laporan harus ditimbulkan di sini. HMS dalam alasan penghakimannya telah membuat penemuan fakta pokok dalam bentuk ringkasan fakta kes pendakwaan. Dalam membuat penemuan tersebut telah menilai dan menerima keterangan SP7 dan saksi-saksi di atas. HMS juga telah menyatakan bahawa laporan polis P21 yang dibuat di Seremban

telah menjadi asas kepada kes ini dan sudah memadai. Dari itu isu-isu yang ditimbulkan daripada P21 oleh peguam yang terpelajar tersasar dan tidaklah bermerit.

[21] Peguam yang terpelajar juga telah menimbulkan keraguan berkenaan orang yang dikatakan merogol SP7 dan menidakkan penglibatan perayu kerana perayu dikatakan bukanlah seorang lelaki yang memakai baju hijau yang dikatakan oleh SP7. Peguam yang terpelajar jauh tersasar dalam isu ini dan mungkin terkeliru. Yang dimaksudkan oleh lelaki yang berbaju hijau itu merujuk kepada perayu di mahkamah SEMASA perbicaraan untuk dicamkan. Seperti dicatatkan di atas selepas penarikan balik kes terhadap Naqib, hanya tinggal dua tertuduh di mahkamah iaitu Harizan, yang berpakaian coklat, yang disahkan semasa pemeriksaan balas, dan perayu, yang dikatakan berbaju hijau. Bagaimana itu merujuk kepada orang yang merogol SP7 berpakaian baju hijau pada malam kejadian adalah sesuatu yang saya tidak dapat bayangkan. Dalam hal ini HMS telah membuat penemuan jelas tentang isu identiti dan penglibatan perayu dalam alasan penghakimannya. Dari itu, isu orang memakai baju hijau itu lebih merupakan satu red herring.

[22] Mengenai isu ketiadaan kemasukan, dakwaan peguam bukan saja tidak disokong oleh keterangan yang telah dikemukakan malahan telah juga tersasar jauh. Diperhatikan peguam masih bergantung kepada kegagalan HMS untuk menjalankan siasatan sama ada SP7 itu seorang kanak-kanak yang masih mentah dan dapat memahami apakah itu kemaluan dan sama ada SP7 dapat membezakan antara realiti dan fantasi. Atau, dalam erti kata lain SP7 hanya berimaginasi tentang dirinya disetubuhi oleh perayu. Juga diperkatakan lagi berkenaan dengan seorang lelaki yang berbaju hijau dan ketiadaan kawad cam untuk menentukan perayu yang menyetubuhi dan telah melakukan kemasukan kemaluannya ke dalam kemaluan SP7. Penghujahan ini dengan jelas bertentangan dengan huraian yang telah dibuat di atas. Dalam konteks ini, cabaran yang dikemukakan mestilah yang sesuatu yang munasabah dan praktikal. Telah ditunjukkan bahawa SP7 bukan seorang kanak-kanak yang masih mentah tetapi telah mempunyai kematangan. HMS dalam keputusan telah mendapati SP7 seorang boleh dipercayai dan telah menerima keterangannya berkenaan detik-detik dia disetubuhi dengan terperinci serta adanya kemasukan kemaluan perayu ke dalam kemaluannya. HMS juga telah dengan jelas membuat penemuan bahawa SP7 dapat mengenali dan mengecam perayu sebagai orang yang menyetubuhinya.

Penemuan HMS ini disokong daripada fakta bahawa bilik itu samar-samar disebabkan lampu daripada cahaya dari ruangan dapur. Ini membolehkan SP7 dapat mengecam perayu. Harus diingati bahawa bukan itu sahaja masa SP7 telah melihat perayu. SP7 telah disetubuhi sebanyak dua kali oleh perayu; SP7 telah melihat perayu sebagai salah seorang lelaki di ruangan bilik tamu semasa dia memasuki rumah perayu; SP7 telah juga melihat perayu semasa makan pagi bersama Farahdila; SP7 telah berada di rumah itu sejak malam 20 Januari 2007 sehingga 23 Januari 2007; dan, telah menunjuk dan mengecam perayu kepada SP10 pada 24 Januari 2007, sehari selepas berjaya membolosi dirinya, sebagai salah seorang yang telah menyetubuhinya. Boleh disimpulkan SP7 telah mengenali perayu. Dalam keadaan ini, SP10 dengan jelas menyatakan tiada keperluan untuk mengadakan kawad cam. Hakikat ini langsung tidak dicabar atau dipersoalkan oleh peguam perayu yang terpelajar. Selanjutnya, penemuan koyakan lama pada pukul 3, 6, dan 9 pada kemaluan SP7 oleh SP8 menyokong telah adanya kemasukan. Daripada penjelasan terperinci oleh SP7 dan dalam ketiadaan cabaran yang berjaya tentang benda selain daripada kemaluan, keterangan SP8 bahawa koyakan tersebut disebabkan oleh kemaluan lelaki adalah munasabah. Ketiadaan air mani atau apa-apa kecederaan kepada kemaluan atau badan SP7 tidak menafikan adanya kemasukan atau persetubuhan. Ini disahkan juga oleh SP8. Dari itu, peguam perayu yang bijaksana tidak mempunyai asas untuk membuat siratan bahawa SP7 tidak dapat mengenali apakah itu kemaluan dan telah berfantasi tentang persetubuhan yang terjadi. Begitu juga berkenaan dengan hujahannya bahawa perayu tidak dibuktikan telah merogol SP7. Saya berpendapat penemuan HMS bagi isu ini tidak tercabar dan tidak perlu diganggu.

Alasan (a)(7): Kegagalan Pendakwaan Memanggil Ahli Kimia Yang Menyediakan Laporan Analisa DNA

[23] Saya berpendapat isu ini menarik. Tidak dinafikan pegawai berkenaan berkursus di England sehingga Januari 2012 dan dikatakan tidak akan pulang dalam masa terdekat ketika itu untuk memberi keterangan. Walaupun notis di bawah s. 399 bertarikh 2 Februari 2008 telah diberikan namun responden tidak dapat mematuhinya. Diperhatikan pihak responden tidak mengambil apa-apa langkah untuk menerima masuk laporan itu di bawah s. 32, Akta Keterangan 1950 (*PP v. Liew Oon Kiong* [1991] 1 CLJ 165; [1991] 3 CLJ (Rep) 593). Pihak responden berpandangan bahawa

laporan tersebut tidak relevan untuk dikemukakan dan ketiadaannya tidak akan menjejaskan kes memandangkan terdapat cukup keterangan lain untuk membangkitkan kes tanpa keraguan yang munasabah. Dalam keadaan di mana notis di bawah s. 399(1)(b) Kanun Tatacara Jenayah, telah diberikan oleh tertuduh kepada pihak responden, bolehkah pihak responden, dalam situasi pegawai seperti dinyatakan, mengambil pendekatan di atas? Mahkamah ini tidak berpeluang mendapat manfaat penyelidikan yang teliti dan mendalam daripada kedua-dua pihak tentang isu ini. Peguam yang terpelajar telah mengambil pendekatan s. 114(g) Akta Keterangan 1950 iaitu kegagalan itu telah mencipta kelompangan dalam kes responden dan menggunakan kes *locus classicus Abdullah Zawawi v. PP* [1985] 2 CLJ 2; [1985] CLJ (Rep) 19; [1985] 2 MLJ 16, untuk menyokong pendekatan itu. Di samping itu, peguam yang terpelajar juga berhujah bahawa tindakan responden itu dilakukan dengan sengaja kerana versi SP7 dikatakan mempunyai banyak kelompangan. Dalam keadaan ini serta huraian yang telah dibuat ke atas isu-isu yang berkaitan sebelum ini, saya berpendapat tindakan responden tidaklah disengajakan dan tidak boleh dikatakan dilakukan kerana hendak menutup kelompangan kesnya. Seperti yang telah diputuskan, HMS berhak untuk membuat penemuan bahawa SP7 ialah seorang saksi yang boleh dipercayai dan keterangannya telah diterima serta adanya keterangan lain yang menyokong, maka tidak timbul lagi keperluan untuk membuat penentuan itu lagi. Dari sudut ini, pandangan HMS dalam alasan penghakiman bahawa kegagalan pendakwaan/responden untuk memanggil ahli kimia berkenaan bukanlah satu isu yang relevan adalah betul.

Isu Keterangan Sokongan

[24] Sepertimana telah disentuh semasa menganalisa alasan-alasan rayuan perayu, terdapat cukup keterangan sokongan untuk memberi kesahihan atau pengesahan kepada keterangan SP7 berkenaan persetubuhan yang dilakukan oleh perayu ke atasnya. Selaras dengan konsep dan jenis keterangan, langsung dan tidak langsung, yang diperlukan bagi tujuan ini seperti diputuskan dalam kes *Dato' Seri Anwar Ibrahim v. PP & Another Appeals* [2004] 3 CLJ 737, HMS telah mendapati dan memutuskan bahawa SP7 ialah seorang saksi yang boleh dipercayai dan keterangannya telah diterima bagi membuktikan kemasukan dan persetubuhan yang dilakukan ke atasnya oleh perayu sebanyak dua kali seperti dipertuduhkan. Walaupun tidak dinyatakan secara nyata berkenaan dengan bahayanya sesuatu sabitan tanpa keterangan sokongan,

namun dengan penemuan fakta yang dizahirkan di dalam bentuk fakta kes pendakwaan, yang semestinya berdasarkan fakta yang dibuktikan atau diakui semasa perbicaraan, HMS telah membuat penilaian sewajarnya ke atas kehendak keterangan sokongan, sebagai rule of prudence, kepada keterangan SP7. Sebagai HMS yang berpengalaman dalam membicarakan kes-kes sebegini, kehendak amalan terbaik ini boleh diandaikan sudah diambil kira semasa beliau membuat penilaian bagi membuat penemuan fakta pokok (*primary facts*) serta inferens yang boleh disimpulkan daripada fakta pokok tersebut. Dari itu keperluan untuk menzahir secara jelas kesedaran untuk berhati-hati berkenaan dengan sesuatu sabitan ke atas tertuduh tanpa keterangan sokongan tidak perlu dianuti secara keras dalam semua kes. Dalam kes ini, HMS berkenaan sudah semestinya tahu dan telah mengaplikasi keperluan mencari keterangan sokongan, yang ditemui ada dan mencukupi, kepada keterangan SP7.

Kes *Prima Facie*

[25] Berdasarkan premis di atas saya berpendapat HMS bertindak dengan betul apabila memutuskan bahawa responden telah berjaya membuktikan satu kes *prima facie* di akhir kes pendakwaan terhadap perayu. Dari itu saya menolak alasan perayu bagi alasan ini.

Alasan (B): Responden Telah Gagal Membuktikan Keseluruhan Kesnya Atas Melampaui Keraguan Yang Munasabah

[26] Dalam keterangan bersumpahnya, perayu memberi testimoninya atas dasar berikut:

(a) Bahawa dia dan rakan-rakannya yang lain iaitu Shahril, Naqib, perayu dan Farid tinggal di dalam rumah tempat kejadian;

(b) Bahawa SP7 dan SD4 ada datang ke rumah mereka pada malam 20 Januari 2007 pada pukul 9.30 malam dan SP7 tinggal di rumah itu sehingga dihantar balik oleh Shahril pada 23 Januari 2007;

(c) Bahawa dia tidak pernah sentuh atau bersetubuh dengan SP7 pada bila-bila masa;

(d) Bahawa pada setiap masa Naqib sahaja yang bersama SP7 dan melakukan persetubuhan di dalam bilik nombor 2;

(e) Bahawa Naqib dan SP7 mandi bogel bersama;

(f) Bahawa dia ditangkap pada 24 Januari 2007 pada pukul 7.30 malam.

[27] Peguam perayu yang terpelajar mendakwa HMS telah tidak meneliti keseluruhan keterangan daripada semua sudut pembelaan dan gagal memberi manfaat keraguan kepada perayu dan ini telah mengakibatkan perayu kehilangan peluang yang agak terbuka untuk dilepaskan dan dibebaskan daripada semua pertuduhan. Peguam juga mendakwa keterangan SD4 tidak boleh digunakan bagi menyokong keterangan SP7 dan kes pendakwaan.

[28] Berkenaan dakwaan di atas, sesungguhnya tidak tepat sekali untuk mengatakan bahawa HMS telah tidak membuat pertimbangan secara keseluruhan ke atas pembelaan perayu dan menutup peluangnya untuk memperoleh manfaat atas apa-apa keraguan yang boleh ditimbulkan. HMS telah dalam alasan penghakimannya, dari ms. 16-20, telah membuat penelitian yang panjang lebar ke atas kes pembelaan. Sepertimana biasanya, HMS di sini berhadapan dengan dua versi yang bertentangan iaitu versi responden dengan versi perayu. HMS jelas di sini telah menerima versi responden memandangkan terdapat percanggahan dan inherent improbability dalam keterangan perayu (*PP v. Mohamed Ali* [1962] 1 LNS 129). Buat pertama kali dalam keterangannya juga, perayu menafikan ada menyentuh atau disentuh oleh SP7.

Apa yang amat pasti dalam keterangannya, begitu juga dengan Harizan, semua perlakuan dilakukan oleh Naqib, yang telah meninggal dunia. Sehinggakan ke tahap Naqib dikatakan terlalu rapat dengan SP7 dan telah mandi berbogel bersama-sama. Namun semasa menyoal balas SP7, semasa di peringkat lima pendakwaan, kes perayu ialah dia telah dilancapkan oleh SP7. Apa yang amat ketara lagi ialah keterangan perayu dimusnahkan oleh keterangan SD4, saksi pembelaan sendiri! SD4 dalam keterangannya menyatakan:

Pemeriksaan Utama:

Bila sampai di rumah itu, Azreen tidak mabuk.

Pemeriksaan Balas:

Pada malam itu Azreen biasa sahaja.

Sampai di Melaka waktu pagi tetapi tidak ingat.

S. Sampai jam 1 pagi? A

J. Ya, setuju.

Bila sampai di Melaka, kawan-kawan Shahril ada dalam rumah.

Yang ada dalam rumah iaitu 2 OKT, Naqib dan seorang lagi saya tidak ingat. B

Sampai di rumah, saya makan bersama semua orang termasuk Azreen.

Pada malam itu, semua orang kecuali Shahril masuk dalam bilik Azreen. C

S. Pada malam itu, Harizan dan Zuraimi masuk ke dalam bilik Azreen jam antara 1 hingga 3 pagi?

J. Setuju. D

S. Pada pagi itu, Azreen ada mengadu pada Farah bahawa dia kena rogol dengan 3 lelaki?

J. Ya, setuju.

S. Pada pagi itu 21 Januari 2007, kamu ada lihat Naqib, Harizan dan Zuraimi masuk ke dalam bilik Azreen? E

J. Ya.

Ya, setuju pada malam 22 Januari 2007 jam 9.30 malam, Zuraimi juga ada masuk dalam bilik Azreen. F

Ya, Azreen ada mengadu dengan saya yang beliau kena rogol oleh Naqib, Harizan dan Zuraimi.

Pemeriksaan Semula:

G

En. Rajinder:

Tidak setuju yang Azreen tidak bagi tahu saya yang beliau telah dirogol.

S. Keterangan kamu di Mahkamah adalah rekaan? H

J. Tidak setuju.

Azreen bagi tahu saya yang dia dirogol pada setiap hari.

I

Cik Saroja:

S. Keterangan yang kamu beri dalam Mahkamah adalah rekaan semata-mata?

J. Tidak setuju.

[29] Dalam keadaan di atas tidak hairanlah HMS telah menyimpulkan:

> 42. Mahkamah mendapati bahawa pembelaan mereka adalah penafian semata-mata dan mahkamah dapat melihat dengan jelas "demeanor" kedua-dua tertuduh seolah-olah menceritakan peristiwa berdasarkan skrip rekaan kedua-keduanya yang "sangat sama".
>
> Skrip rekaan Tertuduh Pertama dan Tertuduh Kedua akhirnya diperangkap oleh keterangan yang diberikan oleh SD4 iaitu Farahdila. SD4 menafikan bahawa mangsa telah mabuk dan terpaksa dipimpin masuk, sebaliknya mangsa hanya sakit kepala dan dapat berjalan sendiri masuk ke rumah.
>
> SD4 juga mengakui bahawa mangsa ada memaklumkan mengenai kejadian rogol oleh ketiga-tiga orang mereka iaitu Naqib dan Tertuduh Pertama dan Tertuduh Kedua.
>
> Sebaliknya kedua-dua peguam bela Tertuduh Pertama dan Tertuduh Kedua pula cuba mempertikaikan keterangan SD4 ini walaupun SD4 ini adalah saksi mereka sendiri.

Di sini HMS telah mempertimbangkan dengan mendalam keterangan dan pencanggahan yang amat nyata di atas dan kesannya kepada kes pembelaan. Dakwaan peguam bahawa keterangan SD4 diambil kira atau dipertimbangkan oleh HMS sebagai keterangan sokongan kepada keterangan SP7 atau memberi sokongan dalam erti kata sebagai keterangan tambahan pendakwaan untuk memenuhi kelompangan kes responden amat tidak tepat sekali di sini. HMS telah dengan betul menilai keterangan SD4 dari sudut mencari kebolehpercayaan versi pembelaan. Harus diingat bahawa SD4 merupakan saksi pembelaan. HMS dengan betul telah menegur berkenaan pihak peguambela mempersoalkan saksi mereka sendiri. Dalam situasi ini,

YA Dato' Abdul Malik bin Ishak HMR dalam keputusannya yang amat jelas (*very illuminating*) dalam kes *Liam Heng Boon v. Pendakwa Raya,* Rayuan Jenayah No: J-05-272-2009, menyatakan:

> 56. It is clear that the evidence of the appellant was in complete variance from that of the prosecution. It is to be expected that in a trial, both the prosecution and the defence are expected not to agree on the version of the crucial events upon which the destiny of the entire case would ultimately hinge. However, the cross-examination of the appellant had the effect of chipping away at the credibility of the version of the appellant.

Saya berpandangan kedudukan yang serupa terpakai juga ke atas kesan keterangan SD4 ke atas kes pembelaan. HMS telah berpandangan sedemikian dan saya bersetuju sepenuhnya dengan pandangan itu.

[30] Diperhatikan juga bahawa dasar pembelaan perayu menyimpang daripada apa yang telah dibentangkan di peringkat pendakwaan. Seperti dibayangkan di atas, ada antara dasar itu merupakan sesuatu yang pertama kali dikemukakan di peringkat ini. Ini mewajarkan HMS menyatakan pembelaan perayu merupakan penafian semata-mata. Pendekatan dan penemuan ini disokong oleh kes-kes *PP v. Lin Lian Chen* [1992] 4 CLJ 2086; [1992] 1 CLJ (Rep) 285, dan, *Alcontara Ambross Anthony v. PP* [1996] 1 CLJ 705.

[31] Peguam yang terpelajar juga mencabar keputusan HMS dalam membenarkan dan mengenepikan keterangan SD2, Shahril, setelah prosiding mencabar kebolehpercayaan keterangannya (*impeachment proceeding*) dijalankan. Dalam hal ini, saya bersetuju dengan penghujahan TPR yang terpelajar. Kes *PP v. Norfaizal* [2003] 8 CLJ 581, merupakan satu kes yang terpakai dalam keadaan kesnya tersendiri. Kes itu melibatkan antara lain tindakan pendakwaan untuk memasukkan percakapan beramaran tertuduh sebagai keterangan kes pendakwaan. Di samping itu rakaman percakapan beramaran tersebut melibatkan beberapa orang tertuduh bersekali dan cara pengambilannya yang tidak teratur. Tindakan itu dibantah dengan tegas oleh pihak tertuduh. Di sini melibatkan percakapan Shahril seorang dan dia bukanlah tertuduh dalam kes ini. Dan, percakapan tersebut bukan bertujuan untuk dimasukkan sebagai keterangan tetapi bagi tujuan prosiding

A impeachment. Dalam kes ini HMS telah mengikut prosedur yang betul dan telah membuat keputusan yang telah juga berdasarkan kepada penilaiannya ke atas kesukarelaan SD2 memberi percakapan tersebut.

B **[32]** Berkenaan dengan eks. D31, laporan ahli kimia berkenaan isu DNA, saya berpendapat ketiadaan pertimbangan ke atas isu itu oleh HMS tidak menjejaskan kes responden. Peranan eks. D31 hanyalah sekadar sebagai keterangan sokongan, jika terpakai. Seperti juga keterangan cap jari, boleh ditimbulkan atau sebaliknya,
C dan jika boleh, bersama dengan kesan cap jari orang lain, tidak merupakan satu keterangan yang konklusif. Apa yang penting dan harus dibuat penemuan oleh HMS ialah terdapatnya keterangan substantif yang lain bagi membuktikan kes ini. Diimbas kembali, HMS telah mempercayai keterangan SP7 dan menerima
D keterangannya berkenaan dengan hakikat persetubuhan dan kemasukan yang dilakukan oleh perayu. HMS telah juga, dalam erti kata yang telah dijelaskan, mencari dan membuat penemuan keterangan sokongan kepada keterangan SP7 melalui penerimaan keterangan SP2, SP3, SP5, SP8, SP9, dan SP10. Ketiadaan
E eks. D31 tidak menjejaskan kes responden yang telah tersedia dibuktikan dengan kukuh. Dalam kepincangan kes perayu seperti ditemui oleh HMS, kemasukan eks. D31 oleh perayu tidak berupaya untuk membantu menimbulkan keraguan ke atas kes responden.

F

Kesimpulan

[33] Dalam kes Mahkamah Rayuan *Liam Heng Boon v. Pendakwa Raya*, Rayuan Jenayah No: J-05-272-2009, YA Abdul Malik bin Ishak HMR menyatakan:

G

> Here, we are concerned with a finding of fact made by the learned High Court Judge who had the audio-visual advantage not available to this court. It is trite that an appellate Court would not interfere unless the balance of the evidence is grossly against the conviction. In *Lai Kim Hon & Ors v. Public Prosecutor* [1981] 1 MLJ 84, FC, Abdul Hamid Omar FJ had this to say at page 93:
>
> H
>
> > The principle of law governing appeals in criminal cases on questions of fact is well established, in that the Appeal Court will not interfere unless the balance of evidence is grossly against the conviction especially upon a finding of a specific fact involving the evaluation of the evidence of a witness founded on the credibility of such witness.
>
> I

> In the instant case the learned trial judge very carefully analysed all the available evidence before him and made specific findings of fact upon that which he believed to be truth. He also drew certain inferences from facts specifically found. In this respect we may form our independent view but we should only do so where the fact upon which the inference was drawn was either unwarranted or manifestly against the weight of evidence. That was not the case here.

Begitu juga di sini, setelah mengambil kira keterangan pembelaan dan mempertimbangkannya dengan keseluruhan kes ini, saya dapati, begitu juga dengan HMS, kes pembelaan tidak berkeupayaan untuk dipercayai dan tidak berjaya menimbulkan apa-apa keraguan yang munasabah ke atas kes responden. Dengan itu responden telah berjaya membuktikan kesnya tanpa ada keraguan yang munasabah dan, dalam keseluruhan keadaan kes seperti dihuraikan di atas, sabitan ke atas perayu adalah selamat.

[34] Berdasarkan premis di atas, saya menolak rayuan ini dan mengekalkan sabitan dan hukuman yang telah diperintahkan oleh HMS.